

ÇOCUK KLASİKLERİ

Kısaltılmış Metin

NOTRE-DAME'İN KAMBURU

ÇEVİRİ SEDA SEVİNÇ

VICTOR HUGO

MUNDI
ÇOCUK

VICTOR HUGO
NOTRE-DAME'IN
KAMBURU

Mundi Çocuk

Notre-Dame'in Kamburu, Victor Hugo

Uyarlayan: Seda Sevinç

Notre-Dame de Paris

Bu çeviride kaynak alınan baskı: *Norte-Dame de Paris*, Magnard, Paris, 2021

© 2024, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Nisan 2024, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Sevinç Sanem Erzurumlu

Editör: Ebru Arun

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Faruk Yalçın

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok. Erşen İş Hanı No: 15 Kat: 3-38

Bakırköy, İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-625-7491-50-1

MUNDİ KİTAP

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

mundikitap.com

bilgi@mundikitap.com

Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Sertifika No: 43514

VICTOR HUGO
NOTRE-DAME'IN
KAMBURU

Uyarlayan
Seda Sevinç

The logo for MUNDI ÇOCUK features a stylized, black, wavy graphic above the text 'MUNDI' and 'ÇOCUK' stacked vertically. The text is in a bold, sans-serif font.

MUNDI
ÇOCUK

VICTOR HUGO, 1802'de Besançon'da doğdu. General olan babasının imparatorluk ordusuyla birlikte ülkeden ülkeye dolaşması ve annesi ile babası arasındaki anlaşmazlıklar yüzünden çocukluğu düzensizlikler içinde geçti. Sonradan hukuk fakültesine girdiyse de devam etmedi. Paris'teki yoksul öğrencilik yılları, *Sefiller*'deki Marius karakterinin esin kaynağı olacaktı. Hugo, 1823'te ilk romanı *Han d'Islande*'in (İzlanda Hanı) yayımlanmasıyla birlikte, romantizm hayranlarından oluşan bir dost çevresine girdi. Yine 1820'li yıllarda şiir kitapları yayımlandı. Manzum oyunu *Cromwell*'le adını duyuran Hugo'nun *Hernani* oyununun ilk sahnelenişi, romantizmin genç yazarlarının gelenekçi yazarlara karşı kazandıkları zaferi simgeleyecekti. *Notre Dame'in Kamburu*, Hugo'nun ününü daha da artırdı. 1830'larda oyun yazarlığına yoğunlaşan Hugo, bir süre siyasal nedenlerle sürgünde yaşamak zorunda kaldı. 1862'de yayımlanan *Sefiller* olağanüstü bir başarı sağladı. 1885'te Paris'te ölen Hugo'nun cenazesi ulusal törenle kaldırıldı ve Panthéon'a gömüldü.

SEDA SEVİNÇ, 1992'de doğdu. Lisede İngilizce öğrenim gördü. 2015'te Hacettepe Üniversitesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Telif hakları üzerine çalıştı. Marmara Üniversitesi Gazetecilik Anabilim Dalı Yayıncılık Yönetimi Bölümü'nü "Türkiye'de Çeviri Yayıncılığı ve Telif Hakları" başlıklı yüksek lisans teziyle bitirdi. Editör ve çevirmen olarak çalışmaktadır.

Önsöz

Bu elinizdeki kitabın yazarı bundan birkaç yıl önce Notre-Dame'ı ziyareti sırasında, doğrusu Notre-Dame'ı köşe bucak dolaşması esnasında mabetlerden birinin gizli saklı bir köşesinde duvara kazınmış bir sözcük gördü:

ΑΝΑΓΚΗ.

Eski Yunancada “kader” anlamına geliyordu bu sözcük.

Bilmediğimiz bir alfabenin harfleriyle yazılmış bu yazının ne ifade ettiğini bilemesek de Ortaçağ'da yaşamış birinin elinden çıkmış gibiydi. Muhtemelen birileri, acı içinde kıvranan bir ruh, bu dünyadan göç etmeden evvel feryadını duvara kazınmıştı. Yazar, en çok bu kişinin kim olduğunu ve neler olduğunu merak etmişti; yazının izini sürmek istedi.

İşte, bir varmış bir yokmuş. Yazıyı yazan da bunu yazmasına sebep olan o “kader” de artık tarih oldu.

Elinizdeki kitap, “kader” üzerine yazılmıştır.

Şubat 1831

1

MEYDANDAKİ DANSÇI

“Üşüyorum ve karnım aç,” dedi Pierre Gringoire, “akşama karnımı doyuracak param da yok. Kimse yazdığım şiirleri de oyunları da istemiyor, kimse beni istemiyor...”

1482 yılının Noel’inden tam 12 gün sonraydı; Paris çok soğuktu ve burada yaşayan herkes şair Pierre Gringoire kadar üşümüş, fakir ve zayıftı.

“Yazar olmayı bırakmak zorundayım,” dedi Gringoire, “eğer bunu yapmazsam açlıktan öleceğim.” Place de Greve Meydanı’na doğru, elleri boş ceplerinde, yürümeye başladı. “Şu kalabalığa bak! Yeterince ısınıyor gibiler; yaktıkları ateşin yanına ben de gideyim.”

Pek çok kadın ve erkek tam da meydanın ortasında dikiliyorlardı. Taşların üzerinde yanan büyük odun ateşinin kırmızı ışığında simsiyah görünüyorlar-

dı. Gringoire pürtelaş kalabalığın içine girdi. İnsanlar ve ateş arasında büyük bir açıklık var gibiydi.

“Donuyorum!” dedi Gringoire kalabalığı iterek. “Neden ateşe yaklaşmıyoruz?”

“Tabii ki Esmeralda’ya yer açmak için!” dedi yanındaki şişman adam.

“O da kim? Hiç duymadım...”

“Öyleyse aç gözlerini de bak. Çok güzel değil mi?”

Gringoire parmak uçlarında yükseldi ve o anda anladı; Esmeralda buydu demek! Parlak ateşle seyirci kalabalığının arasında dans ediyordu.

Şair Gringoire ilk başta gördüğü bu zarif dansçının bir insan mı yoksa bir peri mi olduğunu anlayamadı. Koyu tenli, siyah saçlı ve ufacıktı. Dans ettikçe parıldaayan gözleri de siyahtı. Küçük ayakları, meydanın taş zeminine serdiği zengin bir İran örtüsünün üzerinde hareket ediyordu. Elbisesinin o kadar çok rengi vardı ki altın gibi parılıyordu. Bacakları ve omuzları çok güzeldi. Sağ elinde üzerinde küçük ziller olan bir tef tutuyordu; vurdukça dönüyor, dans ediyordu.

“Hayır,” dedi Gringoire, “bir peri değil; onunki gibi

gözleri ve saçları olan Çingeneler görmüştüm ama bu kadar güzelini görmemiştim!”

“Elbette ki bir Çingene,” dedi şişman adam. “Çadırlarda yaşayan gezginlerden biri o; oradan oraya gezer dururlar. Tüm Çingene numaralarını da bilir. Baksana şuna!”

Esmeralda iki elinde kılıçlarla ateşin yanına geldi. Onları savurarak dans etmeye başladı. Ateşin kızılı, kızın numaralarına büyü katıyordu. Kalabalık onu sessizlik ve merak içerisinde izliyordu.

“Bunun hakkında bir şiir yazabilirim,” diye düşündü Gringoire. Ateşin ardından meydanın köşesine; korkunç darağacının durduğu yere baktı. Pek çok insan bu ahşap kola asılmıştı. Gringoire aniden içinde bir korku hissetti. “Neden korkuyorum ama?” diye merak etti kendi kendine. “Ben hiç yasalara karşı gelmedim.”

Sonra da meydanın diğer köşesine, “fare deliği” olarak adlandırılan küçük taş binaya baktı. Rahibe Gudule bu tek odalı yerde yaşıyordu. Asla dışarı çıkmazdı; fare deliğinin kapısı yoktu. Herkes bilirdi ki Gudule, Çingenelerden nefret ederdi. Esmeralda’yı görmüş olamazdı yoksa Place de Greve’e her gelen Çingene’ye yaptığı gibi lanetler yağdırırdı.

Esmeralda gittikçe daha hızlı dans ediyordu; Gringoire'ın bulunduğu taraftan bir çift göz garip bakışlarını kızın üzerine sabitlemişti. Yüzü soğuk ve sakindi ancak gözleri alev alevdi. Adam, 35 yaşından fazla değildi fakat kafasında birkaç tutam saç vardı; onlar da griydi. Gringoire yalnızca adamın kafasını görebildi; kıyafetleri kalabalığın arasına karışmıştı.

Genç kız nefes nefese dansını bitirmişti ve kalabalık bir daha tezahüratları yapmaktaydı.

“Djali!” diye bağırdı Esmeralda.

Sonra Gringoire kıza doğru yaklaşan küçük beyaz bir keçi gördü. Toynakları altın rengindeydi ve boynunda gümüş bir zincir vardı. Gringoire daha önce keçiyi fark etmemişti çünkü hayvancağız kızın dansını izlemek için yere uzanmıştı.

“Djali,” dedi kız, “hadi senin sıran geldi.” Yere oturdu ve tefini keçiye doğru tuttu.

“Djali,” dedi, “bugün ayın kaç?”

Keçi, seyircilerin sevincine karşılık ayağını kaldırdı ve tefe altı kez vurdu.

“Aferin sana Djali!” dedi kalabalığın en önünde duran bir çocuk.

“Ah ne de harika bir şey bu!” diye haykırdı şişman adam.

“Djali,” dedi ingene, “saat kaç?”

Djali, altın rengi ayağını kaldırdı ve tefe yedi kez vurdu. Tam o sırada meydanın yanındaki kule tam yedi kez vurdu.

“Bunların hepsi kara büyüyle yapılıyor,” dedi kalabalığın içinden şeytani bir ses. Gözleri sürekli ingene kızın üzerinde olan adamın sesiydi bu. Kız hızla döndü ancak kalabalık, adamın sesini bastırmak için bağırdıkça bağırıyordu.

“Djali,” dedi kız kalabalığı memnun etmek için, “kilisede rahipler insanlarla nasıl konuşur?”

Keçi oturdu ve ön ayaklarından birini komik bir biçimde havada sallarken şapşalca sesler çıkarmaya başladı. Seyirciler gülüp bağırabildikleri kadar bağırdılar.

“Bu yanlış! Kötü!” diye haykırdı kafasında birkaç tutam gri saç olan adam.

Çingene yeniden döndü.

“Ah,” dedi, “bu o çirkin adam!” Ardından da adama dil çıkardı. Umursamaz bir havayla para toplamak için elinde tefiyle kalabalığa karıştı. Ama adama arkasını döndüğünde gözlerinin korkuyla dolu olduğu görölüyordu.

Notre-Dame'in Kamburu, dansçı Esmeralda, katedral çanlarının koruyucusu Quasimodo ve Prens Phoebus arasındaki karmaşık ilişkileri merkezine alıyor.

Notre-Dame Katedrali, bu karakterlerin hayatlarını ve Paris'in sokaklarını birleştiren bir arka plan rolü oynuyor. Bu büyülü şehir ve katedral, gizli duyguları ve yolları aydınlatırken aynı zamanda karanlık sırların saklandığı bir yer haline geliyor.

Victor Hugo, klasik eseri *Notre-Dame'in Kamburu*'nda, karakterlerin sırlarla dolu yaşamlarını ve Paris'in büyülü atmosferini bir araya getiriyor.

MUNDİ
ÇOCUK

roman

8 yaş ve üzeri

mundikitap.com

[f](#) | [@](#) | [X](#) mundikitap

ISBN 978-625-6377-80-6

9 786256 377806